

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 42

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Οἱ δύο χωροφύλακες ἀφίχθησαν. Ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἦτο μακρὰν, ὁ δὲ Κρασκανάτας ἐνεπιστεύθη τὸν ἵππον καὶ τὴν ἄμαξαν εἰς γείτονα καφεπώλην.

Ἡ ἄμαξοστοιχία ἐσύριζεν. Ἀνῆλθον καὶ οἱ πέντε εἰς διαμέρισμα πρώτης θέσεως, ὅπου εὐρίσκετο κενόν.

Ἐν τῷ Δικαστηρίῳ αἱ ὥραι ἦσαν αἰῶνες διὰ τὸν Γεράρδον καὶ τὸν Βωφόρτ.

Ἦρξαντο δὲ ἤδη ἀπηλπίζοντες ὅτε αἰφνης εἰς κλητὴρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐφώνησεν :

— Οἱ κύριοι δικασταί !

Ἡ συνεδρίασις ἐπανελήφθη. Οἱ ἑνορκοὶ ἀπέκαμαν ἀρά γε ἀναμένοντες ; Θὰ τὸν καταδικάσωσιν, ἐνῶ ἡ ἡθικὴ πεποίθησις πάντων εἶναι ὅτι εἶναι ἀθῶος ;

Ὁ Γεράρδος ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸ ἔδραν τῶν μαρτύρων.

Ὁ Βωφόρτ εἰσῆλθη καὶ πάλιν.

Οἱ δύο φίλοι ἀναζητοῦσι πανταχοῦ τὴν καλὴν καὶ εὐχαρὶ φυσιογνωμίαν τοῦ γενναίου ὀργανοπαίκτη. Πλὴν οὗτος δὲν ἦν ἐκεῖ.

Ὁ πρόεδρος κατέλαβε τὴν ἑδραν του. . . Νέυει τῷ κλητῆρι.

— Ἀς εἰσέλθῃ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος Πενσῶν.

Ὁ Γεράρδος ὠχρίασεν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Πενσῶν καὶ ὁ Ζανζότ ὁμοῦ παρεφύλαττον. Ἀμφότεροι εἰσὶν ἐκεῖ ! ...

— Θάρρος ! πεποίθησις ! εἶπεν ἔτι τῷ συζύγῳ τῆς Μαρκελίνας.

Ὁ πρόεδρος ἔχει ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐκθεσιν τοῦ κυρίου Λωζιέ. Φαίνεται λίαν συγκεινημένος. Ἡ αὐτὴ συγκίνησις κατέχει τοὺς δικαστάς, τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

— Τίς εἴσθε ; ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Ἀπεστάλην ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας παρὰ τῷ κυρίῳ Λωζιέ εἰς Κρέιλ ἵνα βοηθήσῃ αὐτὸν ἐν τῇ ὑποθέσει Βαλόν. Ἰδοὺ ἡ πιστοποιήσις μου.

— Τί ἔχετε νὰ μᾶς εἴπητε ;

— Πράγματα σπουδαιότατα, κύριε πρόεδρε· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τιμὴ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑτερόν τινα, παρακαλῶ τὸν κύριον πρόεδρον νὰ ἀκούσῃ καὶ αὐτὸν μετ' ἐμοῦ.

— Ἀς εἰσέλθῃ ὁ Ζανζότ.

Ὁ ὀργανοπαίκτης εἰσῆλθεν. Ἦτο ὠχρός. Τὸ τραῦμά του ἐπροξένει αὐτῷ ἀλγηδόνας. Ἦν ἀσκεπής, ἐχαιρέτισε μηχανικῶς.

— Ἦδη σὰς ἀκούομεν...εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ἡ ἀφήγησις, ἣν ἐποίησατο ὁ Πενσῶν μετὰ τοῦ Ζανζότ ἦν εἰς ἄκρον συγκινητικὴ. Ὑπῆρξε μακρὰ οὐδ' ἀπαξ διακοπῆσα.

Ὁ Πενσῶν καὶ ὁ ὀργανοπαίκτης διηγῆθαι πῶθεν ὠρμήθησαν νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπὶ τοῦ Δαγκέρ μετὰ πάσης λεπτομερείας καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψωσι.

Ὁ Ζανζότ καταπεπονημένος εἰς ἄκρον παρεκάλεσε τὸν πρόεδρον νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ καθήσῃ.

Ὁ Πενσῶν εἶπε μετ' ἀπλότητος :

— Συγχωρήσατε τὸν φίλον μου, κύριε πρόεδρε· ἐπληρώθη σήμερον τὴν πρωίαν διὰ πολυκρότου εἰς τὸν ὦμον... δὲν εἶναι καλὰ.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Κρασκανάτας, θὰ μείνω ἕως τὸ τέλος... εἰμπορεῖ νὰ χρειασθῶ.

Ἀλλ' ἦτο λίαν ἀδύνατος. Ὁ Γεράρδος ἔγραψεν ἐν τάχει συνταγὴν, ἣν ἔστειλεν ἵνα

ἐκτελεσθῇ εἰς τι φαρμακεῖον. Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ Ζανζότ ἔπινε τὸ φάρμακον ἀπνευστί λέγων τῷ ἱατρῷ :

— ὦ ! κύριε Γεράρδε, τί σὰς ἔκαμα καὶ μοῦ δίνετε τόσο ἄσχημα πράγματα ;

Ἐν τούτοις ἐνεδυναμώθη ἀπῶς. Ἦδύνατο ν' ἀναμείνῃ.

Ὁ Πενσῶν ἐξηκολούθησε τὴν καταθέσιν του. Δηγέτο τὴν κοπιώδη αὐτῶν ἐπαγρύπνησιν ἐν τῷ ὅσῃ τῆς Ἀλάτ, τὴν πρώτην ἀπόπειραν τοῦ ἀθλίου καὶ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ἐνῶ ἐκράτει τὸν δερμάτινον σάκκον τοῦ Βαλόν.

— Δαγκέρ ! ἐψιθύρισε ὁ Βωφόρτ... Ἀ ! ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ ... Αὐτὸς θὰ ἦτο ! ... ὁ διαφθορεὺς μιᾶς νεανίδος... φονεὺς ἐνὸς γέροντος !...Διαφεύγει τὴν ἐκδίκησίν μου, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη τὸν ἀναμείνει.

Ὅταν ἡ συγκίνησις ἡ παραχθῆσα ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ Κρασκανάτα καὶ τοῦ Πενσῶν κατηνύσθη, ὁ πρόεδρος εἶπε :

— Ἀς προσαχθῇ ὁ Δαγκέρ !

Θύρα τις ἠνεώχθη. Βαθεῖα, ἐπίσημος, ὀρησκευτικὴ σιγὴ ἐπεκράτει.

Ὁ Δαγκέρ ἐφάνη λελυμένος ἔχων τὰς χεῖρας, ἀλλὰ μετὰ δύο χωροφυλάκων. Ὁ εἰς τούτων ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πειστήρια, τὸν δερμάτινον σάκκον.

— Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Ἰωάννης Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ...

— Κατηγορεῖσθε ὅτι ἐφρονεύσατε ἐξ ἐνέδρας ἐνεκα κλοπῆς τὸν Βαλόν...

— Εἶναι ψευδές. Σὰς παρακαλῶ νὰ εὔρετε ἀποδείξεις ἐναντίον μου...

Ψέθυρος ὀργῆς καὶ ἀγανακτικῆς ἡκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ πρόεδρος ὑψοῖ τὴν φωνήν :

— Ὑπομνήσκω ὅτι ἀπαγορεύονται αἱ ἐπιδοκιμασίαι... Ἐπιτάσσω σιωπὴν... ἄλλως θὰ διατάξω νὰ κενωθῇ ἡ αἴθουσα...

Καὶ ἀποτεινόμενος τῷ Δαγκέρ :

— 'Αρνεῖσαι... ἀλλ' ἀρνεῖσαι τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ... Πῶς δικαιολογεῖς τὴν παρουσίαν σου εἰς τὸ "Ελος τῶν 'Ελάφων; Διατί ἀνεζήτεις τὸν σάκκον τοῦτον τὸν περιέχοντα τόσον χρῆμα; Πῶς ἐξηγεῖς τὸν τρόμον σου, ὅτε τὴν πρώτην φορὰν κατελήφθης ὑπὸ τοῦ ὀργανοπαίκτης;... Διατί μετέβης πάλιν σήμερον τὴν πρωΐαν;

— Οὐδὲν ἐξηγῶ... λέγω ὅτι εἶμαι ἀθῶος, ἰδοὺ τὸ πᾶν! Δὲν ἐφόνευσά ἐγὼ τὸν Βαλόν... Δὲν τὸν εἶδον... Πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις σας εἶναι ἀνεπαρκεῖς...

— Πρὸς τὸ συμφέρον σου, Δαγκέρ, ὁμολόγησον ὅτι εἶσαι ἔνοχος.

— "Οχι... ὄχι...

— Μία ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Βαλὸν ἀποδείξεων ἦν τὸ τραῦμα, ὅπερ ἔλαβε — διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ φονεὺς ἐπληγή ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ Βαλόν. Ἡ ἀπόδειξις αὕτη στρέφεται ἐναντίον σου. . . Ὁ ἀφέρης οὐλὴν τραύματος διὰ πυροβόλου ὅπλου.

— Εἶναι ψεῦδος.

— Ὁ ἀβεβαιωθῶμεν... Χωροφύλακες, ἀπαγάγετε τὸν Δαγκέρ καὶ ἐκδύσατε αὐτόν... Κύριε ἱατρὲ Γεράρδε, σὰς διατάσσομεν ἀμέσως νὰ ὑποβάλητε ἐκθεσιν δι' ὅ,τι παρατηρήσετε.

"Ἦδη εἰς χωροφύλαξ εἶχε συλλάβει τὸν Δαγκέρ ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ὁ Γεράρδος ἠγέρθη καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς λέγει:

— Κύριε πρόεδρε, ἡ διαταγή, τὴν ὁποίαν μοὶ δίδετε, μὲ λυεῖ ἀπὸ τοῦ ἱατρικοῦ ἀπορρήτου μου... Τὸ μυστικόν μου ἐκλείπει μετὰ τὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω. Λοιπὸν, ὁ κύριος Δαγκέρ ἐπληγώθη διὰ πυροβόλου ὅπλου εἰς τὸν ὦμον. Τὸ τραῦμα χρονολογεῖται πρὸ πέντε ἑβδομάδων...

Ὁ φονεὺς ἔρριψεν αὐτῷ βλέμμα ἐχιδνῆς.

— Δαγκέρ, ἀρνεῖσαι πάντοτε;

— Καὶ τί τοῦτο ἀποδεικνύει; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπληγώθην κατὰ τινὰ μονομαχίαν;

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως τοῦ τραύματος.

— Ἀκούεις, Δαγκέρ;

— Ναί.

— Σὲ συμβουλεύω καὶ πάλιν νὰ ὁμολογήσης τὴν ἀλήθειαν, ἂν θέλῃς νὰ φανῶσιν ἐπιεικεῖς οἱ δικασταὶ σου.

Ὁ Δαγκέρ διετέλει ἐν φρικῶδει ἀγωνίᾳ. "Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπη, ὅ,τι καὶ ἂν πράξη, εἶναι κατεστραμμένος.

Ἡ ἀλαζονία του μόνον ἐξεγείρεται κατὰ τῆς ὁμολογίας.

Κύπτει τὴν κεφαλὴν.

— Δαγκέρ, λέγει ὁ πρόεδρος, ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι ἔνοχος;

— Λοιπὸν ναί! ἀποκρίνεται ὁ ἄθλιος ὑποκώφως. Ναί, ἐγὼ ἐφόνευσά... ἠθέλησα νὰ κλέψω... ἐγὼ, εἶμαι ἐγὼ... ἀκούετε, εἶμαι ἐγὼ!...

Καὶ πίπτει καταβληθεὶς πλησίον τοῦ Βωφόρτ.

— Δυστυχῆς! δυστυχῆς! ἔλεγεν αὐτός.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν συνήγορόν του:

— Ὑπερασπισθῆτέ τον. Σώσατε τὴν κεφαλὴν του!...

Ὁ συνήγορος ἐζήτησε τὸν λόγον καὶ διὰ

συντόμου αὐτοσχεδίου ἀγορεύσεως συνέστησε τὸν Δαγκέρ εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἐνόρκων.

Οὗτοι ἀπεσύρθησαν εἰς διάσκεψιν.

Ὁ Δαγκέρ ἐξήχθη τῆς αἰθούσης. Ὁ Βωφόρτ ἔμεινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

"Ὅτε ἐξήρχετο ὁ Δαγκέρ εἶπε τῷ Γεράρδῳ:

— Ἐχω ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐκδικηθῶ, υἱέ μου!...

Ὁ ἱατρὸς κατεβίβάσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναλογισθεὶς τὴν Μαρκελίναν καὶ τὴν Σοφίαν.

Ἐξετάζει τὴν συνείδησίν του καὶ οὐδεμίαν αἰσθάνεται τύψιν. Ἐξετάζει τὴν καρδίαν καὶ εὐρίσκει αὐτὴν ψυχράν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν εἶναι πατὴρ του! Ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον μετ' ἀηδίας καὶ τείνει τὴν ἀγκάλην πρὸς τὸν Βωφόρτ, ὅστις ρίπτεται ἐν αὐτῇ. Σφίγγει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἀφίενται ἀμφοτέρω εἰς λυγμούς.

Οἱ ἐνόρκοι δὲν ἔμειναν ἐπὶ πολὺ διασκεπτόμενοι.

Ἐπανέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν. Οἱ δικασταὶ καταλαμβάνουσι τὰς ἐδρας τῶν.

Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἐγείρεται:

«Ὁμοθυμῶς ὁ κατηγορούμενος Δαγκέρ κηρύσσεται ἔνοχος... Ὁμοθυμῶς ὁ κατηγορούμενος Βωφόρτ κηρύσσεται ἀθῶος!...»

Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων σιγᾷ.

Δὲν παρεδέχθησαν διὰ τὸν Δαγκέρ ἐλαφρυντικὰ περιπτώσεις.

Εἰσάγεται ὁ Δαγκέρ.

Ὁ Γεράρδος μένει πλησίον τοῦ Βωφόρτ καὶ τείνει αὐτῷ μικρὸν ἐγχειρίδιον.

— Δότε αὐτῷ τὸ ὅπλον τοῦτο, δότε το εἰς τὸν δυστυχῆ, ἀλλὰ δότε το ἐξ ὀνόματος τοῦ υἱοῦ του...

Ὁ Βωφόρτ προέβη ἵνα ἀκούσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν πλησίον τοῦ Δαγκέρ ἐπὶ τοῦ ἐδράνου τῶν κατηγορουμένων.

Ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ εἶν' ἐστραμμένη ἐπὶ τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ἀπαγγέλλοντος τὴν ἀπόφασιν.

Ἡ ἀπόφασις εἶναι καταδίκη εἰς θάνατον.

Ὁ Βωφόρτ ἔθηκε κρύφα τὸ ἐγχειρίδιον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Δαγκέρ, καὶ εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Λάβε... ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ σου...

Πρὸς στιγμὴν διστάζει ὁ ἄθλιος... Ἀλλ' ὁ θάνατος εἶναι προσεχής...

Ὁ πρόεδρος λέγει:

— Ἐχεις προθεσμίαν τριῶν ἡμερῶν διὰ νὰ ἀναιρέσῃς τὴν ἀπόφασιν...

Ὁ Δαγκέρ στρέφει πρὸς τὸν Γεράρδον:

— Συγγνώμην λέγει.

Στρέφει πρὸς τὸν Βωφόρτ:

— Συγγνώμην καὶ ἀπὸ σέ...

Καὶ πρὶν ἢ οἱ χωροφύλακες δυνήθωσι νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἐμπήγει τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του μέχρι τῆς λαβῆς.

Πίπτει ἀναίσθητος χωρὶς οὐδὲ γογγυσμὸν νὰ ἐκφέρῃ.

Ὁρμῶσι πρὸς αὐτόν! Τὸν ἀνεγείρουσι καὶ προσπαθοῦσι νὰ ζωογονήσωσιν αὐτόν.

— Εἶναι ἀνωφελές, λέγει ὁ Γεράρδος, εἶναι νεκρὸς!

["Ἐπεται τὸ τέλος].

Β*

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

IB'

Πρακτορεῖον Σερπέν καὶ Σας.

Τῇ πέμπτῃ ἐσπερινῇ ὥρᾳ ἔκρουσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κόμητος Δελασέρ.

— Τέλος πάντων! ἐπιθύρισε.

Καὶ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

Τριακονταετῆς ἀνὴρ καὶ ἀναστήματος μεσαίου εἰσῆλθεν. Ἦτο καλῶς ἐνδεδυμένος. Εἶχε στενὸν τὸ μέτωπον, ιδιότροπα καὶ σχεδὸν τραχέα χαρακτηριστικά, πυκνὰς ὀφρὺς, μικροὺς στοργγύλους καὶ πλήρεις παπουργίας καὶ ἐκτάκτου ζωηρότητος ὀφθαλμούς. Χαιρετίσας τὸν κόμητα ἔρριψε συνάμα ταχὺ περὶ αὐτὸν βλέμμα.

— Μήπως εἴσθε ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ; ἠρώτησε.

— Ναί, κύριε, ἐγὼ εἶμαι.

— Ἐγράψατε σήμερον τὸ πρωὶ πρὸς τὸν πρὸς κ. Σερπέν;

— Ναί, κύριε, εἴσθε βεβαίως ὁ κ. Σερπέν;

— "Οχι, κύριε, ὁ προϊστάμενός μου δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος· εἶμαι ὑπάλληλός του καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ συνεννοηθῶ μαζὶ σας.

— Τότε δύναμαι νὰ διαπραγματευθῶ τὴν μικρὰν ὑπόθεσιν διὰ τὴν ὁποίαν ἔγραψα τὸν κύριον Σερπέν;

— Καθ' ὅλα.

— Ἴδου κάθισμα, κύριε, ἀκούσατε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐκάθησαν.

— Τὸ κατὰστημά σας, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, ἀναλαμβάνει νὰ προμηθεύσῃ εἰς βραχυτάτον ὅσον τὸ δυνατόν διάστημα πληροφορίας, τὰς ὁποίας ζητεῖ τις, ἀντὶ συμφωνηθείσης τιμῆς ἐννοεῖται;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ ὁποιαυδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὴν πληροφορία;

— Δὲν ἔχομεν ἐιδικότητα· ἀνήκομεν εἰς τὸν πελάτην μας καὶ κάμνομεν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην του. Τὸ ἐπαγγελμὰ μας εἶναι νὰ μανθάνωμεν, ν' ἀναζητοῦμεν, νὰ ἐρευνῶμεν καὶ τίποτε δὲν διαφεύγει τὰς ἐρεῦνας μας· ἐξιχνιάζομεν τὰ μαλλοὶ ἀπόρρητα, ἀλλ' εἴμεθα εἰς ἄκρον ἐχέμυθοι· ὅ,τι ἀνεκαλύψαμεν, θάπτεται εἰς τὰ βάθη τῆς λήθης. Ἐπειτα, κύριε, χρεωστῶ νὰ σὰς προεῖπω ὅτι ποτὲ δὲν κάμνομεν περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ζητοῦν· πάντοτε ἐνεργοῦμεν μετὰ μεγίστης ὑπακοῆς. Τώρα, κύριε, εἰμφορεῖτε νὰ μοὶ εἰπῆτε τί περιμένετε ἀπὸ ἡμᾶς.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς προχθῆς νέος τις, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν δὲδὸν Λονδίνου ἀριθμὸς 14, ἀνεχώρησεν ἐκ